

Anna-Karin Rasmusson hos Cecilia Hillström

KONSTEN.NET konsten.net/anna-karin-rasmusson-hos-cecilia-hillstrom

Eva Asp

8 juni 2026

Blodrött är den första färgen. Ett dunkelt, rödskimrande sken sägs vara det första vi kan se, med våra ofödda ögon. Och just den röda färgen är en viktig ingrediens i Anna-Karin Rasmussons arbeten. Hon har troget följt sitt blodspår – vad ska hon nu hitta på, med detta blod?

Utställningen "Den första färgen" på Cecilia Hillström gallery består av olika filmer och installationer, som ett lågt podium i rummets mitt vars översida är täckt av ett den typ av galler man finner på golvet i ett slakteri, eller en tvätthall. I alla verken finns klart igenkännbar rekvisita ur konstnärens tidigare produktion.

I fonden visas en film, projicerad på en stor plastpresenning. Den föreställer en hinkbärare, som kanske utför någon slags dans. Eller är det mer ett vadande i en sjö av blod. En dubblerad skuggfigur täcker den vita kroppens överdel, dess huvud och ansiktsdrag. Som hade Peter Pan ofrivilligt, äntligen fått tag på sin skugga. Eller som om det svarta fläckbarnet från ett tidigare verk har växt och fått ännu mer inflytande över sin upphovsperson. Det hörs ett smaskande och klafsande ljud, som upprepas oavlåtligt.

Rasmusson skildrar en kvinnovärld, helt klart. En värld som visserligen är trygg, eller i alla fall igenkännbar, men totalt förvrängd och i början till upplösning. Här finns inga fasta strukturer. Inventarier, som känns igen från tidigare verk, spisen av papp etcetera, är nu instuvade i ett fackverk, opraktiskt bortstuvade. På konstruktionens baksida visas en film som föreställer ett dockskåp. Där rinner färg och hålls, oupphörligt, ner och upp igen, ur och i fyra små figurers hinkar. De kommer aldrig att bli klara.

De utsmetade munnarna på de små arbetsamma gestalterna får mig att tänka på en modevisning av Alexander McQueen, där modellernas läppstift var anbringat på ett okontrollerat vis, som hos en gammal kvinna som försöker måla sitt ansikte, försöker upprepa en välbekant gest som nu inte längre når ända fram. Har de ätit blod? Druckit blod?

Vad gör vi med blodet? Det är ju lugnast om det får hålla sig på sin plats. Vi håller det, vi överför det till varandra, vi äter det ibland och vi låter det cirkulera i våra kroppar så länge vi kan. Lady Macbeth försöker tvätta bort blodet, beviset på paret Macbeths åstadkomna illdåd. Även om det inte kan tvättas bort, slutar vi ändå aldrig fåfängt försöka.

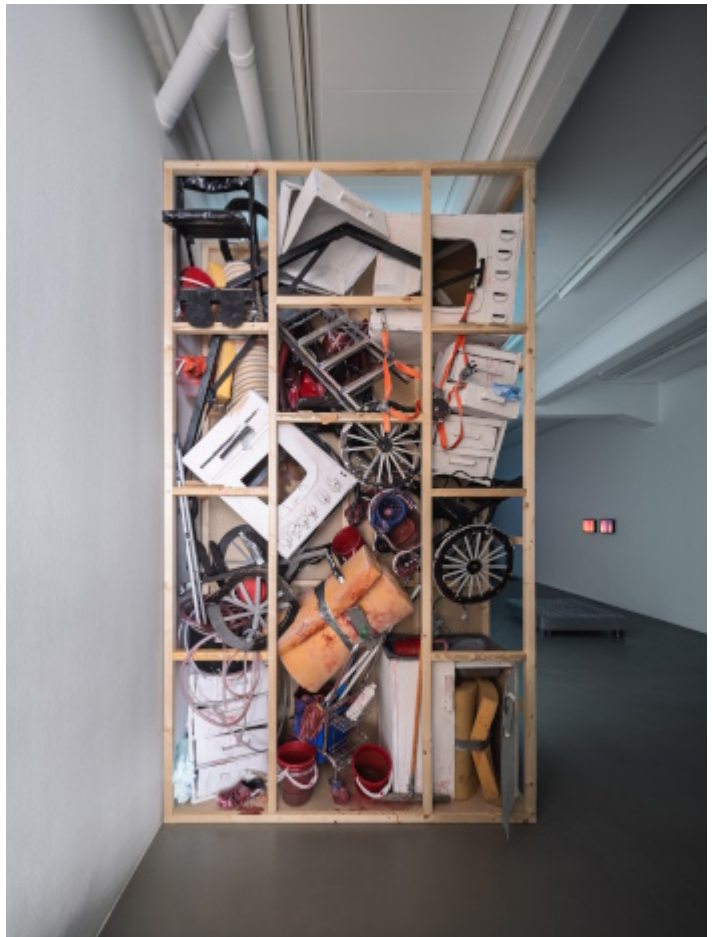
Macbeths är de av döden drabbade. Och ingen av dem kan längre sova. Ändå är det något troskyldigt, närmast barnsligt över den Rasmussonska blodshanteringen, mer en lek.

Anna-Karin Rasmusson, Mellan plan, 2026. Vy från Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger

I en av de små filmerna pågår ett fåfängt tvättande av ett blodbemängt golv. Ovisst om det någonsin blir klart. Man känner igen sig. När man spillt ut något. Och egentligen inte riktigt har tid att torka upp det, men måste. Det är som ett kvinnoarbete som aldrig tar slut, som ett tinnitus som blir själva tillvarons grundton.

Konstnären Paul McCarthy har angetts som referens. Men om denne konstnärs verk är aggressiva, och provocerande (som i skildringen av den sadistiska glädjen i att plåga en levande varelse) finns ingenting av detta hos Rasmusson. Här har en skada redan skett, som av misstag. Någon måste därför försöka ställa något tillrätta. Som i en tvångsmässigt upprepad traumabearbetning. Men spåren går inte att ta bort.

Anna-Karin Rasmusson, Mellan plan, 2026. Vy från Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Anna-Karin Rasmusson, still från "Det våta", 2026

Här pågår ett rumsterande och ett fejande, ett bärande, ett fallerande och ett hållande. Utan att det eftersträvade resultatet av alla dessa husbestyr verkar uppnås. Som för ett misslyckat hembiträde. Eller som i en evig asylansökan. Eller som i det feministiska portalverket "Den gula tapeten" från 1882 av Charlotte Perkins Gilman, som beskriver en kvinnas psykotiska sammanbrott, hur hon ur ett förvirrat kaos försöker skapa något slags ordning. Om man bara ger det tillräckligt mycket tid, eller tillräckligt mycket engagemang, eller man till slut lyckas förstå hur allt hänger samman.

Avloppsbrunnen i mitten av rummet blir som en utsaga. Detta är en aktivitet som aldrig kommer att upphöra. Men bara den får litet bättre struktur, litet bättre hjälpmedel, kommer dess syfte säkert att uppfyllas.

Eva Asp

Cecilia Hillström Gallery, Hudiksvallsgatan 8, Stockholm. Pågår 16 maj – 18 juni 2026